

Arról ismerik meg, hogy az én tanítványaim vagytok, ha... ööö... miről is?
(Neméppen) Szent János evangélioma 39:57-99

Minekutána Jézus és tanítványai megünneplék a paskát Jeruzsálemben, elindulának, hogy az ditsőséges evangéliomot elvigyék minden jóakarátú embernek a Galileai-tenger vidékén. Miközben megy, továbbá mendegéle is, azon morfondíroza, hogy az ünnepre összesereglett kegyes zsidó népségek hogyan nem vejéndették eszükbe, mily ditsőséges és csudálatos dolgokat műveléndett az Teremtő Isten közöttük az Ő egyszülött Fia, és annak mindenféle jó képességekkel megáldott tanítványai által.

Miközben ily gondolatokat forgat vala az Úr az Ő szívében, hátra tekint az mindenféle jó, s még jobbnál is jobb képességekkel megáldott tanítványaira, akik követéndik Őtet az hosszú és fárasztó úton. Eközben Péter épp arább löködi Iskariótes Júdást az útból, hogy közelebb férközhessék a Mesterhez, és okvetlenül belekotnyeleskedjék mindenféle kegyes dolgokba, melyekről elképzelése sincsen. Jakab és az ő szeretett atyjafia, János éppen térdre borulának, és fennszóval könyörgének, hogy tüzes eső, és a mennyekből aláhulló kénkövek és egyéb, az akkor még fel nem találándott periódusos rendszerben foglaltatott elemekkel dúsított szilárd halmazállapotú csapadék hulljon alá Sodomára, és eméssze meg mindazokat a nem éppen kegyelemmel teljes népségeket, melyek ott vettek lakozást, és nem híjéndettek az ő szavukra. Ezeket látva, Jézus imígyen tűnődék: Vajh miért nem látták meg az kegyes zsidó atyafiak, hogy mily jó hatással van eme nemes emberekre itt mellettem az, hogy engem követéndenek immáron három esztendeje. És ekkoron, mint a Jólstennek tüzes nyilai az egekből nagy mennydörgés és égzengés közepette, az Úr eme belátásra juta: Kell egy *jel*, amiről minden ég alatt járó s kelő atyafi felismerheti, hogy az én tanítványaimról van szó.

Ezeken gondolkoda, és közben méne s mendegéle, nem törődve eme kegyes tanítványainak imígyen ható jajszavaival: „Mester, ugyan, szaporíts már nekünk kenyeret, mert János atyámfia nem akarándja megosztani vélem az ő pár falatát” és: „Mester, nem tudnál minket nagy hirtelen, mennyei kürtök és harsonák szózatával odavarázsolni Kapernaumba, hogy ne kelljen eme hosszú utat megtennünk, ahogyan majd odavarázsolod Filepet, az evangyelistát nemsok idők múltával?” (Eme tanítvány eszébe sem vejéndette, hogy jövendő idők prófétai beszédét szöllotta vala.) De mindezekkel a hiábavaló és kicsiny hitű beszédekkel az Úr Jézus nem foglalkozta. Csak kidolgozá az Ő isteni fejében ama tsodálatos és ditsőséges jelrendszert, amelyről mindenki felismerheti kegyes (és nem túl kegyes) tanítványait.

Fejében eltervezé a Mester a következő hegyi beszédét, melynek szónoki vázlata a következő képpen néze ki:

Drága kedves és minden jó (és kevésbé) jó képességekkel megáldott (vagy vert?) tanítványaim! Nem megfelelő az az Istennek szemében, hogy mikoron ti az kegyes zsidó atyafiak között, és a nemzetekből való pogányok között jártok, továbbá keltek, azok nem ismerék fel, hogy ti a Magasságos fiai vagytok, és titeket látva nem dicsőítik az Atyát. Ezért jónak látám, hogy imígyen utasítsalak titeket, az eljövendő járástokra, továbbá kelésekre. Mindenikötök keresse fel a tímárt, és rendeljen meg önnön magának (nagyobb tételben olcsóbb, javaslom a Lézerpontot) egy szöttes felső ruhát, melynek a hátuljára írva a következő lettlégyen: „Jézus – Ő meghalt értem, én érte élek”, hogy mikoron legközelebb befurakodtok a rendezett sorban sorakozást végző népségek közé, akkor akiket éppen megelőzendetek, nem figyelve másokra, kik már hosszú ideje várakozándanak... nos, akkor azok láthassák, hogy ti keresztények vagytok, kik a Magasságos fiainak neveztettek. Ezen kívül legyen mindenikötöknek egy kék, bíborpiros és karmazsinszínű fonálból készített karkötője, melyet karotokra kötve viseljétek, és eme szöveg találtassék rajta jól olvasható betűkkel (ajánlanám a Times New Roman betűket, 15-ös betűnagysággal): „W.W.J.D.”, mely magyarázata, mikoron lefordítjuk: „Mit tenne Jézus?”. Eme szalagot viseljétek mindenkor magatokon, hogy az

emberek lássák, hogy az én nevemről neveztettek, mikoron olyan dolgokat műveléndetek, amik még a pogányok között is csak az arcok heves pironkodásával említettnek és neveztetnek nevükön. Továbbá... mindenikötök tegyen az ő szamarára, lovára, öszvére, tevéjére, Audi A8-asára egy halacskát, melyet látva az kegyes népségek a római autópályákon, mikoron leelőzitek őket, épphogynem besodorva őket tevéikkel, öszvéreikkel, lovaikkal vagy Trabantjukkal az árokba... ööö... - kiméne fejemből a gondolat egy pillantásnyi időintervallumra... de íme már újra bennem leend az idea – nos, akkor ditsőítsék az Istent, látva, hogy ti a Teremtő Isten szolgái vagytok. Mindezeket túl parancsolám néktek, hogy hordjatok a nyakatokban mindenféle nemes fémből és nem nemes fából és tiszta (vagy tisztátalan) állatnak bőréből készült keresztet hordjatok (ööö... a hosszú mondatokban szóismétlek?) mikoron jártotokban s keltetekben vagytok. Miképen a farizeusok és az írástudók megnagyobbították az írásokat tartalmazó tokoskákat (eme esetben e kicsinyítő képző nem megfelelő), szóval a tokokat, majdhogynem ládákat a homlokukon, na ti is imígyen cselekedjete, és mármár akkora keresztet hordjatok, melyeket valóban naponként fel kell vennetek, és azzal kell éngem követnetek. Mindezek mily tsodálatosan szolgálják majd az szent evangéliom terjedését, és titeket látva a földi népek felismerik az Istennek kegyelmességét írántuk. Így, mikoron az testi vágyaitokkal éltek, és mindenféle kívánságotoknak és indulatotoknak engedve hazudtok, anyaszomorítottok, atyafitbotránkoztattok, szabálytalanul előztök az autópályán, kegyelemmel teljesen tévesen valljátok be az adót az nagyszerű Római Birodalmi tsászárnak, Apehhusz Cézárnak, akkoron mindezeket figyelmen kívül hagyva, de látva a halacskákat rajtatok, a rátok tetovált imádkozó kezeket, „Jesus inside”-os felsőruhákat és köntösöket, nyakatokba aggatott és magatokkal cipelt keresztet... nos akkor lássák hogy keresztények vagytok. Sőt! Ti is felismerjétek, hogy az a kegyes atyafi, aki az imént épp leült a buszon az helyre, melyre ama vén, idős, a betegség lelke által már 645 éve megkötözött rokkantnyugdijas pályázott, ...ööö... szóval akkor ha látjátok rajta a WWJD-s karkötőjét, akkor ama ditső felismerésre jussatok, hogy atyátokfia az a hitben, aki hitének iménti tsodás bizonyosságával élve ditsőítette a Magasságos Nevét, és odamenve a szeretet tsókjával üdvözölhessétek.

Mikoron az Úr Jézus ezeken gondolkoda, töprenge és intenzíven elmélkede, egyik kegyes tanítványa odalépe hozzá, és így szóla: Mester, szótlán valál immár teljes egy fertályórája, mi foglalkoztata tégedet ennyire?

Akkoron az Úr végigpillanta kegyes, kegyelemmel teljes, és mindenféle jó (és kevésbé jó) képességekkel megáldott tanítványaira. Látá, amint követék Őt a hosszú úton, botladozándanak a hitnek rögs útján, de szívükből szereték Őtet. Ekkoron Jézus meghatóda, és mármár elérzékenyüle, mikoron imígyen szóla: Uj parantsolatot adok néktek. Hogy egymást szeressétek; a'mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek tiis egymást. Erről esméri meg mindenek hogy én tanítványim vagytok, ha egymást szereténditek.

Ezt mondva tovább méne, a tanítványok pedig követéndik Őtet minden napon, növekedve a kegyelemben és az Istennek szeretetében.